

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 18 maja 2016 roku

Sąd Rejonowy dla m.st. Warszawy w Warszawie, IV Wydział Karny

w składzie:

Przewodniczący: SSR Anna Birska

Protokolant: Małgorzata Kozłowska

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej Agnieszki Bachryj, Ewy Dmitruk

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 4 stycznia 2016 r., 15 lutego 2016 r., 18 maja 2016r.

sprawy K. M., urodzonego (...) w N., syna M. i M. z domu M.,

oskarżonego o to, że: w dniu 28 kwietnia 2015 r. w W. przy ul. (...) znajdując się w stanie nietrzeźwości, przy stężeniu: pierwsza próba – 1,11 mg/l, druga próba – 1,03 mg/l, trzecia próba – 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, kierował na drodze publicznej samochodem marki V. (...) nr rej. (...) w ruchu lądowym, przy czym czynu tego dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w sprawie IV K 406/07, IX Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w sprawie IX K 56/07, Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w sprawie II K 920/07/K, Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w sprawie IV K 3156/06 za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, dodatkowo czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, za które był już skazany,

tj. o czyn z art. 178a § 1 k.k. w zw. z art.178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k.

orzeka:

I. oskarżonego K. M. uznaje za winnego zarzucanego mu aktem oskarżenia czynu, z tym że ustala, iż zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w sprawie IV K 406/07, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w sprawie II K 920/07/K za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, dodatkowo czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, za które był już skazany, tj. czynu wyczerpującego dyspozycję art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k. i na tej podstawie skazuje go, a na podstawie art.178a § 4 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących w dniu 28 kwietnia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. wymierza mu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 63 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących w dniu 28 kwietnia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zalicza oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności;

III. na podstawie art. 42 § 2 k.k. w zw. z art. 43 § 1 k.k. w brzmieniu przepisów obowiązujących w dniu 28 kwietnia 2015 r. w zw. z art. 4 § 1 k.k. orzeka wobec oskarżonego zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 10 (dziesięciu) lat;

IV. na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. A. P. kwotę 852 (ośmiuset pięćdziesięciu dwóch) zł powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu dla oskarżonego K. M.;

V. na podstawie art. 624 § k.p.k. zwalnia oskarżonego od obowiązku ponoszenia na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych, określając, że wchodzące w ich skład wydatki ponosi Skarb Państwa.

Sygn. akt IV K 638/15

UZASADNIENIE

wyroku z dnia 18 maja 2016 roku

Biorąc pod uwagę zgromadzony w sprawie i ujawniony na rozprawie głównej materiał dowodowy, Sąd ustalił następujący stan faktyczny:

W dniu 28 kwietnia 2015 r. około godziny 17.10 K. S. jechał swoim samochodem w P. i na ul. (...) zauważył jadący przed nim pojazd marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Kierujący tym pojazdem mężczyzna nie włączył świateł mijania, na co zwracali mu sygnałami świetlnymi uwagę kierowcy jadący z naprzeciwka, poza tym prowadził w sposób niepewny, na przemian hamując i przyspieszając, jak również zjeżdżając na pas zieleni oraz na przeciwległy pas ruchu, odbijając na boki i zahaczając o krawężnik. Kierującemu opadała również w prawą stronę głowa (zeznania świadka K. S. – protokół rozprawy z dnia 15 lutego 2016 r. – k. 199-201, protokół przesłuchania świadka – k. 37-39). Na wysokości budynku położonego przy ul. (...) w W. kierujący samochodem marki V. (...) uderzył w tył poprzedzającego go samochodu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...) kierowanym przez R. S.. Po zatrzymaniu się samochodów R. S. wysiadł ze swojego auta i podszedł do samochodu, który w niego uderzył. Gdy zbliżył się do okna od strony kierującego poczuł silny zapach alkoholu. W tym czasie podszedł do niego K. S. i powiedział mu, że od P. jedzie za pojazdem, który w niego uderzył i jest przekonany, że kierowca jest pijany. R. S. wezwał policję, po czym poprosił kierowcę, aby wyłączył silnik samochodu i z niego wysiadł, lecz ten podjął nieudaną próbę odjechania. W związku z tym R. S. spróbował przez okno od strony kierującego wyjąć kluczyki ze stacyjki jednak mu się to nie udało. K. S. otworzył drzwi od strony pasażera i wyciągnął kluczyki ze stacyjki, po czym oddał je R. S.. Kierowca samochodu chciał opuścić pojazd, lecz świadkowie zdarzenia uniemożliwiali mu to poprzez blokowanie od zewnątrz drzwi. W związku z tym R. S. ponownie zadzwonił na policję, prosząc o szybszy przyjazd. Do czasu przyjazdu funkcjonariuszy Policji kierowca przesiadł się na miejsce pasażera (zeznania świadka R. S. – protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2016 r. – k. 166-169, protokół przesłuchania świadka – k. 21-22, zeznania świadka K. S. – protokół rozprawy z dnia 15 lutego 2016 r. – k. 199-201, protokół przesłuchania świadka – k. 37-39). Na miejsce przyjechał patrol Policji w składzie asp. J. B. i st. sierż. A. I. z Wydziału (...) Policji w W.. Policjanci wylegitymowali kierowcę pojazdu marki V. (...), którym okazał się być K. M.. Odmówił on poddania się na miejscu zdarzenia badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. Po przewiezieniu go do Komendy Policji W.-U. poddał się on badaniu na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu przy użyciu urządzenia (...). W wyniku przeprowadzonych badań stwierdzono u K. M. o godz. 19.17 - 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 19.19 - 1,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 19.46 - 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu (zeznania świadka J. B. – protokół rozprawy z dnia 15 lutego 2016 r. – k. 199, protokół przesłuchania świadka – k. 17-18, protokół z przebiegu badania stanu trzeźwości urządzeniem elektronicznym wraz ze świadectwem wzorcowania – k. 13-14).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 15 marca 2007 r. (sygn. akt IV K 406/07) K. M. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Ponadto Sąd orzekł wobec niego środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych na okres 4 lat. Wyrok uprawomocnił się w dniu 19 marca 2007 r. (wyrok – k. 65 akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. o sygn. akt IV K 406/07). Orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany odbywał w okresie od 22 kwietnia 2011 r. do 27 września 2011 r. oraz od 30 stycznia 2015 r. do 24 kwietnia 2015 r. (informacja o pobytach i orzeczeniach – k. 156-159).

Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z dnia 27 lipca 2007 r. (sygn. akt II K 920/07/K) K. M. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, której wykonanie zawieszono na okres próby wynoszący 3 lata. Nadto Sąd orzekł wobec niego grzywnę w wysokości 180 stawek dziennych, ustalając wysokość jednej stawki dziennej na kwotę 10 zł, a także środek karny w postaci zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych w ruchu lądowym na okres 5 lat oraz świadczenia pieniężnego w kwocie 200 zł na rzecz „Stowarzyszenia(...) w R.. Wyrok ten uprawomocnił się w dniu 4 sierpnia 2008 r. (wyrok – k. 48 akt sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie). K. M. nie wykonał środka karnego w postaci świadczenia pieniężnego (karta karna – k. 236-239 oraz karta karna z).

K. M. ma wykształcenie podstawowe, nie posiada wyuczonego zawodu, utrzymuje się z prac dorywczych i z tego tytułu otrzymuje średni miesięczny dochód w kwocie 1.200 zł netto. Posiada na utrzymaniu troje dzieci. Nie był leczony psychiatrycznie, psychologicznie i odwykowo. W przeszłości był wielokrotnie karany za czyn z art. 178 a § 1 oraz art. 244 k.k. (oświadczenie – protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2016 r. – k. 165, protokół przesłuchania podejrzanego – k. 31v, karta karna – k. 236-239).

Z uwagi na pojawienie się uzasadnionych wątpliwości, co do poczytalności K. M., zasięgnięto opinii dwóch biegłych lekarzy psychiatrów. Z wydanej w sprawie opinii sądowo-psychiatrycznej wynika, że u oskarżonego nie stwierdzono choroby psychicznej ani upośledzenia umysłowego. Rozpoznano natomiast u niego uzależnienie od alkoholu. Z opinii tej wynika że w odniesieniu do zarzucanego mu czynu miał on zachowaną zdolność rozpoznania znaczenia czynu i pokierowania swoim postępowaniem, w związku z czym nie zachodzą przesłanki z art. 31 § 1 i 2 k.k. (opinia sądowo-psychiatryczna – k. 65-67).

Oskarżony K. M. przesłuchany w toku postępowania przygotowawczego przyznał się do dokonania zarzucanego mu czynu i odmówił składania wyjaśnień (protokół przesłuchania podejrzanego – k. 31-32, 41).

Przed Sądem oskarżony przyznał się do popełnienia zarzucanego mu czynu i wyjaśnił, że od września 2015 r. ma wszyty esperal, i od tego czasu nie spożywa alkoholu. Oskarżony oświadczył, że żałuje swego czynu (wyjaśnienia oskarżonego – protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2016 r. – k. 165-166).

Sąd zważył, co następuje:

Sąd dał wiarę wyjaśnieniom oskarżonego, który przyznał się do popełniania zarzucanego mu czynu. Wyjaśnienia te są zbieżne z pozostałym materiałem dowodowym zgromadzonym w postępowaniu – zeznaniami świadków w osobach R. S. (166-169, 21-22), K. S. (199-201, 37-39), którzy potwierdzili, że oskarżony kierował samochodem przed zatrzymaniem, a także protokołem użycia alkometru (13-14), z którego wynika, że znajdował się on w stanie nietrzeźwości.

Sąd za wiarygodne w całości uznał zeznania świadków w osobach R. S. (166-169, 21-22), K. S. (199-201, 37-39), które były konsekwentne, spójne oraz wzajemnie się uzupełniały. Potwierdzili oni, że oskarżony był kierowcą samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...) oraz w podobny sposób opisali przebieg kolizji oraz zachowania oskarżonego po zderzeniu z samochodem należącym do R. S.. R. S. zeznał, że od oskarżonego była wyczuwalna silna woń alkoholu, zaś zarówno ww. świadek jak i K. S. opisali wygląd oskarżonego, który miał mętny, otępiały wzrok, opadała mu głowa, co mogło wskazywać, że znajduje się pod wpływem alkoholu. Świadcowie ci byli osobami obcymi dla oskarżonego, w związku z czym nie miały podstaw by go fałszywie pomawiać.

Istotne dla poczynienia ustaleń faktycznych były zeznania funkcjonariusza Policji J. B. (k. 199, 17-18). Świadek opisał okoliczności przeprowadzenia kontroli trzeźwości oskarżonego. Zeznania jego znalazły ponadto odzwierciedlenie w protokole użycia alkometru. Świadek ten jest funkcjonariuszem Policji, który wykonywał obowiązki służbowe. Nie był w żaden sposób powiązany z oskarżonym, nie byli oni w konflikcie, nie było zatem podstaw, aby zeznawał w sposób niekorzystny dla oskarżonego, czy niezgodny z rzeczywistym przebiegiem zdarzeń.

Sąd nie czynił ustaleń faktycznych na podstawie zeznań świadka M. S. (protokół rozprawy z dnia 4 stycznia 2016 r. – k. 169-170, protokół przesłuchania świadka – k. 34), bowiem okoliczności, na które zeznawała nie miały znaczenia dla rozstrzygnięcia niniejszej sprawy.

Sąd oparł się w całości na sporządzonej w toku postępowania przygotowawczego opinii sądowo – psychiatrycznej dotyczącej oskarżonego (k. 65-67). Została ona sporządzona przez osoby posiadające fachową wiedzę, w ramach ich kompetencji, jest spójna, jasna i logiczna, a żadna ze stron nie kwestionowała jej treści.

Istotne dla poczynienia ustaleń faktycznych w niniejszej sprawie były pozostałe dokumenty zgromadzone oraz ujawnione w toku rozprawy głównej. Na podstawie protokołu użycia alkometru (k. 13) wraz ze świadectwem wzorcowania (k. 14) Sąd ustalił wyniki przeprowadzonego u oskarżonego badania na zawartość alkoholu w wydychanym powietrzu. W jego wyniku stwierdzono u K. M. o godz. 19.17 - 1,11 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, o godz. 19.19 - 1,03 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu, a o godzinie 19.46 – 1,05 mg/l alkoholu w wydychanym powietrzu. Sąd ustalił przy tym, że użyte do badania urządzenie miało ważne badania wzorcowania przeprowadzone przez akredytowane laboratorium.

Na podstawie wyroku wydanego przez Sąd Rejonowy dla Warszawy Pragi-Północ w W. w sprawie o sygn. akt IV K 406/07 (k. 65 akt sprawy Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. o sygn. akt IV K 406/07) oraz wyroku Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie wydanego w sprawie o sygn. akt II K 920/07/K (k. 48 akt sprawy Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie), a także karty karnej K. M. za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k. oraz brak zatarcia oskarżonego (k. 236-239) Sąd ustalił uprzednią karalność skazania za te przestępstwa. Żadna ze stron nie kwestionowała autentyczności wskazanych dokumentów, co wespół z ich urzędowym pochodzeniem i sporządzeniem przez uprawnione do tego podmioty nie dawało podstaw Sądowi by kwestionować je z urzędu.

Ponadto Sąd nie odmówił wiarygodności dowodom w postaci dokumentów zgromadzonym w sprawie, tj. notatki urzędowej (k. 1-2), protokołu oględzin (k. 3, 4), szkicu miejsca kolizji (k. 5, 6), protokołu zatrzymania (k. 7-8), zlecenia (k. 16), informacji z Krajowego Rejestru Karnego (k. 129-132), informacji z Urzędu Skarbowego (k. 138-139), informacji o pobytach i orzeczeniach z (...) (k. 155-159) oraz dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy o sygn. IV K 406/07, tj. zawiadomienia o wykonaniu środka karnego (k. 81, 161-162), obliczenia kary (k. 150, 153, 180), sprostowania zawiadomienia (k. 155), odpisu postanowienia (k. 158-159), zawiadomienia o zwolnieniu ze sprawy (k. 160), postanowienia o odwołaniu przedterminowego warunkowego zwolnienia (k. 176). Powyższe dokumenty zostały sporządzone przez powołane do tego podmioty w formie przewidzianej prawem i korzystają z domniemania autentyczności oraz prawdziwości zawartych w nich oświadczeń - Sąd nie znalazł podstaw, aby poddać w wątpliwość ich wiarygodność. Ponadto prawdziwość tychże dokumentów nie była kwestionowana przez strony.

Na podstawie art. 399 § 1 k.p.k. Sąd uprzedził strony o możliwości zmiany kwalifikacji czynu zarzucanego oskarżonemu K. M. w akcie oskarżenia z przyjętej tam na art. 178a § 4 k.k. w zw. z art. 64 § 1 k.k., ewentualnie, że czyn wypełnia znamiona czynu z art. 178a § 4 k.k. oraz możliwości zastosowania art. 4 § 1 k.k.

Analiza zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania sądowego materiału dowodowego doprowadziła Sąd do przekonania, że oskarżony K. M. swoim czynem wyczerpał znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 4 k.k., przy czym popełnił go w warunkach recydywy specjalnej zwykłej (art. 64 § 1 k.k.).

Zgodnie z dyspozycją art. 178a § 4 k.k. karze podlega sprawca czynu określonego w § 1 tego artykułu, który był wcześniej prawomocnie skazany za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo za przestępstwo określone w art. 173, 174, 177 lub art. 355 § 2 popełnione w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego albo dopuścił się czynu określonego w § 1 w okresie obowiązywania zakazu prowadzenia pojazdów mechanicznych orzeczonego w związku ze skazaniem za przestępstwo. W myśl zaś powołanego § 1 art. 178a k.k., karze podlega ten, kto znajdując się w stanie nietrzeźwości lub pod wpływem środka odurzającego, prowadzi pojazd mechaniczny w ruchu lądowym, wodnym lub powietrznym.

Oskarżony K. M. swoim czynem wyczerpał wszystkie znamiona przestępstwa opisanego w art. 178a § 4 k.k. Oskarżony prowadził w dniu 28 kwietnia 2015 r. pojazd mechaniczny w postaci samochodu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...). Pojazdem tym oskarżony uczestniczył w ruchu lądowym jadąc ulicą (...). Nadto K. M. w czasie prowadzenia wskazanego pojazdu znajdował się w stanie nietrzeźwości (art. 115 § 16 k.k.). Oskarżony dopuścił się prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości będąc uprzednio prawomocnie skazanym za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 15 marca 2007 r. (sygn. akt IV K 406/07) oraz wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w Krakowie z dnia 27 lipca 2007 r. (sygn. akt II K 920/07/K). Oskarżony czynu swego dopuścił się przy tym działając umyślnie w zamiarze bezpośrednim, ponieważ wiedząc, że znajduje się w stanie nietrzeźwości, wsiadł do samochodu i rozpoczął nim jazdę.

Sąd jednocześnie nie doszukał się okoliczności przemawiających za niemożnością przypisania oskarżonemu winy. Oskarżony przyznał, że świadomie kierował pojazdem mechanicznym w ruchu lądowym będąc w stanie nietrzeźwości. Oskarżony obejmował swoim zamiarem ogół znamion czynu zabronionego, w tym to, że był uprzednio prawomocnie skazany za przestępstwo z art. 178a § 1 k.k., skoro zaledwie cztery dni wcześniej opuścił zakład karny po odbyciu kary pozbawienia wolności za ww. przestępstwo. W przedmiotowej sprawie nie zachodzi żadna okoliczność wyłączająca winę oskarżonego. W chwili czynu oskarżony był osobą dojrzałą i w pełni poczytalną. Można było zatem wymagać od niego zachowania zgodnego z prawem. Wniosek powyższy uzasadniony jest ponadto faktem, iż oskarżony uprzednio skazywany był za przestępstwa prowadzenia pojazdu mechanicznego w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, a zatem doskonale zdawał sobie sprawę, że swoim zachowaniem dopuszcza się naruszenia przepisów kodeksu karnego. Sąd nie miał żadnych podstaw, by dojść do przekonania, że w niniejszej sprawie wystąpiły jakiegokolwiek okoliczności wyłączające winę oskarżonego albo bezprawność popełnionego przez niego czynu. Opinia dotycząca poczytalności K. M. jest jednoznaczna i nie pozostawia żadnych wątpliwości.

Jednocześnie oskarżony dopuścił się przestępstwa w warunkach recydywy specjalnej zwykłej. Wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. z dnia 15 marca 2007 r. (sygn. akt IV K 406/07) K. M. został skazany za czyn z art. 178a § 1 k.k. na karę 8 miesięcy pozbawienia wolności. Orzeczoną karę pozbawienia wolności skazany odbywał w okresie od 22 kwietnia 2011 r. do 27 września 2011 r. oraz od 30 stycznia 2015 r. do 24 kwietnia 2015 r. Zatem przyjąć należało, że oskarżony prowadząc w dniu 28 kwietnia 2015 r. pojazd mechaniczny w ruchu lądowym w stanie nietrzeźwości, dopuścił się tego czynu w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne.

Sąd dokonał modyfikacji w opisie zarzucanego oskarżonego czynu w ten sposób, że ustalił, iż K. M. zarzucanego mu czynu dopuścił się zarzucanego mu czynu dopuścił się będąc wcześniej prawomocnie skazanym wyrokiem Sądu Rejonowego dla Warszawy Pragi-Północ w W. w sprawie IV K 406/07, wyrokiem Sądu Rejonowego dla Krakowa-Krowodrzy w sprawie II K 920/07/K za prowadzenie pojazdu mechanicznego w stanie nietrzeźwości, dodatkowo czynu tego dopuścił się w ciągu 5 lat po odbyciu co najmniej 6 miesięcy kary pozbawienia wolności za umyślne przestępstwo podobne, za które był już skazany. Tym samym wyeliminował z opisu zarzucanego oskarżonego czynu uprzednie prawomocne skazania oskarżonego wyrokiem IX Wydziału Grodzkiego Sądu Rejonowego dla Warszawy Śródmieścia w sprawie IX K 56/07 oraz Sądu Rejonowego dla m.st. Warszawy w sprawie IV K 3156/06, z uwagi na zatarcie tych skazań.

Przystępując do wymierzenia oskarżonemu kary, Sąd oparł się na dyrektywach zawartych w art. 53 k.k. uwzględniając stopień społecznej szkodliwości i bacząc aby dolegliwość nie przekraczała stopnia winy oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które kara ma osiągnąć wobec oskarżonego, jak też dyrektywy w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. W ocenie Sądu wina oskarżonego jak i społeczna szkodliwość zarzucanego mu czynu są znaczne. Oskarżony mając świadomość wpływu spożytego alkoholu na jego zdolności postrzegania, kierował pojazdem, poruszając się po ulicach (...), powodując przy tym kolizję z innym samochodem. Ponadto chciał on odjechać z miejsca zdarzenia, czemu zapobiegli świadkowie kolizji zabierając kluczyki od samochodu, którym kierował. Stan zagrożenia dla innych uczestników ruchu wynikający z zaburzonych możliwości

percepcji związanych z wysokim stężeniem alkoholu był wysoki. Oskarżony prowadził pojazd w miejscu, z którego korzystają inni uczestnicy ruchu i to w godzinach szczytu – godzina 17.10. Za przyjęciem wysokiego stopnia społecznej szkodliwości czynu oskarżonego przemawia także znaczna zawartość alkoholu w powietrzu wydychanym przez K. M. – 1,11 mg/l w pierwszym badaniu. Oskarżony wykazał tym samym lekceważący stosunek do obowiązującego porządku prawnego, a w szczególności wobec podstawowych zasad ruchu drogowego. Oskarżony dopuścił się tego czynu zaledwie po czterech dniach od opuszczenia zakładu karnego, po odbyciu kary pozbawienia wolności za przestępstwo prowadzenia pojazdów mechanicznych w stanie nietrzeźwości. Wymierzając oskarżonemu karę Sąd nie stracił z pola widzenia okoliczności łagodzącej w postaci przyznania się do winy i wyrażenia skruchy. Mając na uwadze powyższe Sąd wymierzył oskarżonemu karę 2 (dwóch) lat pozbawienia wolności za przypisany mu czyn. Wymierzając oskarżonemu karę pozbawienia wolności Sąd miał na uwadze cele wychowawcze, jakie ma spełnić kara względem sprawcy. Wymierzenie innego rodzaju kary (na podstawie art. 58 § 3 k.k.) zdaniem Sądu byłoby całkowicie sprzeczne z podstawowymi celami kary i niewskazane z punktu jej społecznego oddziaływania. W ocenie Sądu, jedynie orzeczona kara wychowawczych charakterze bezwzględnym, jest w stanie uzmysłwić oskarżonemu nieopłacalność jego sprzecznych z porządkiem prawnym działań oraz konieczność poniesienia konsekwencji prawnych za popełnienie czynów sprzecznych z obowiązującym porządkiem prawnokarnym. W ocenie Sądu, kara ta wpłynie na niego w sposób pożądaný, a mianowicie zapobiegając popełnieniu podobnego przestępstwa w przyszłości i wyrabiając w oskarżonym przekonanie, że w przypadku dalszego naruszenia porządku prawnego spotka go surowa reakcja karna. Tak surowej reakcji wymaga postawa oskarżonego, który zaledwie 4 dni po opuszczeniu jednostki penitencjarnej wszedł ponownie w konflikt z prawem. Świadczy to o całkowicie lekceważącym stosunku oskarżonego do obowiązującego porządku prawnego. Taka zaś postawa zasługuje na stanowczą reakcję organów ścigania i wymiaru sprawiedliwości, nie tylko ze względu na cel wychowawczy kary w stosunku do oskarżonego, ale także ze względu na cele prewencji generalnej.

W ocenie Sądu w sprawie niniejszej nie wystąpił szczególnie uzasadniony wypadek, o którym stanowi art. 69 § 4 k.k., pozwalający na warunkowe zawieszenia wykonania orzeczonej kary. Brak jest podstaw do przyjęcia pozytywnej prognozy kryminologicznej wobec oskarżonego. Wskazać należy na uprzednią wielokrotną karalność oskarżonego za czyny przeciwko bezpieczeństwu w komunikacji oraz przeciwko wymiarowi sprawiedliwości, co poddaje w wątpliwość, że warunkowe zawieszenie wykonania kary pozbawienia wolności będzie wystarczające dla osiągnięcia celów kary. Jedynie wymierzenie bezwzględnej kary pozbawienia wolności, w ocenie Sądu, uświadomi oskarżonemu nieopłacalność popełniania czynów zabronionych, konieczność poniesienia za popełnienie tych czynów negatywnych konsekwencji, a tym samym wpłynie na to, że oskarżony nie będzie popełniał czynów zabronionych w przyszłości.

Stosownie do dyspozycji art. 63 § 1 k.k. na poczet orzeczonej kary pozbawienia wolności zaliczono oskarżonemu okres rzeczywistego pozbawienia wolności w sprawie od dnia 28 kwietnia 2015 r. do dnia 30 kwietnia 2015 r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się jednemu dniowi kary pozbawienia wolności.

Wobec skazania oskarżonego za przestępstwo z art. 178a § 4 k.k., kierując się dyspozycją art. 42 § 2 k.k., Sąd orzekł obligatoryjny zakaz prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych. O ile w dniu orzekania maksymalny okres trwania ww. środka karnego wynosił 15 lat, to w chwili popełnienia przestępstwa, tj. 28 kwietnia 2015 r., art. 43 § 1 k.k. stanowił, że zakaz wymieniony w art. 39 pkt 3 k.k., tj. zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, orzeka się w latach, od roku do lat 10. W związku z tym na podstawie art. 4 § 1 k.k. Sąd zobowiązany był zastosować w tym zakresie wobec oskarżonego ustawę obowiązującą w chwili popełnienia przez niego przestępstwa jako względniejszą dla sprawcy. U podstaw wyboru maksymalnego w dniu popełnienia przestępstwa, 10-letniego okresu trwania zakazu leżała całkowicie lekceważąca postawa oskarżonego wobec podstawowych zasad bezpieczeństwa w ruchu lądowym. W ocenie Sądu, lekceważąca postawa oskarżonego wobec podstawowych zasad bezpieczeństwa ruchu drogowego wskazuje, że tylko orzeczenie zakazu prowadzenia wszelkich pojazdów mechanicznych będzie w stanie spełnić cele prewencji indywidualnej. Zdaniem Sądu, tylko maksymalny, przewidziany prawem w chwili popełnienia przestępstwa, okres stosowania zakazu może okazać się skuteczny wobec oskarżonego, któremu wielokrotnie uprzednio orzekano zakaz prowadzenia pojazdów mechanicznych, a który zakazu tego nie realizował. W sprawie nie ujawniły się przy tym żadne okoliczności przemawiające za skróceniem długości stosowania środka.

Podsumowując, wymierzona kara i środek karny zdaniem Sądu są adekwatne do stopnia zawinienia i społecznej szkodliwości czynu oraz spełnią cele prewencji ogólnej i szczególnej, jak również potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa.

Sąd nie orzekł wobec oskarżonego świadczenia pieniężnego na rzecz Funduszu(...), mając na uwadze, że art. 49 § 2 k.k. w brzmieniu obowiązującym w chwili popełnienia przestępstwa przewidywał fakultatywną, a nie jak miało to miejsce w chwili orzekania obligatoryjną (art. 43a § 2 k.k.) możliwość orzeczenia tego środka karnego.

Na podstawie art. 618 § 1 pkt 11 k.p.k. w zw. z § 14 ust. 1 pkt 1 i ust. 2 pkt 3 w zw. z § 16 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu (Dz. U. nr 163 poz. 1348 ze zm.) Sąd zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. R. P. kwotę 852 zł (sześćset osiemdziesiąt cztery złote) powiększoną o stawkę podatku od towarów i usług tytułem nieopłaconej przez stronę pomocy prawnej udzielonej z urzędu dla oskarżonego K. M..

O kosztach sądowych Sąd orzekł na podstawie art. 624 § 1 k.p.k., uznając, że oskarżony nie będzie w stanie ich uiścić, biorąc pod uwagę jego sytuację rodzinną i majątkową.

Mając na względzie powyższe sąd orzekł jak w wyroku.